

Sázava 7. - 10. května 2015

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Vláďa, Radka, Pavel a Helča s Kájou a Pájou, Maré a Marta, Míla a Ema, Prcek, Honza A. a Jarča, Gába a Jenda, Jana, Lenka, Karel J. a Simča, Ňumen, Pína a Tereza, Jirka a Kačka, Alena J. a Honza, Tomáš J., Karel H. a Eva, Kýza

Čtvrtek 7. května 2015 (příjezd do Týnce nad Sázavou): Během čtvrtečního odpoledne a večera postupně dorazila do tábořiště v Týnci nad Sázavou největší skupina účastníků první letošní vodácké akce. Tvořili ji Vilda a Štěpán, Vláďa, Radka, Pavel a Helča s Pájou, Kája, Maré a Marta, Míla a Ema, Prcek, Honza a Jarča, Jenda a Gába, Jana, Lenka, Karel a Simča a také Ňumen v roli návštěvníka.

Postavili jsme stany a samozřejmě hned zaplatili kempovné paním výběřčím, jejichž ostřížím zrakům jsme tak jako každý rok nemohli uniknout, nejen proto, že tábořiště bylo téměř prázdné. Krom nás zde dnes tábořily už jen asi dvě či tři jiné party.

Vztyčili jsme také velký altán jako prevenci proti případnému dešti a Honza A. dovezl od správcové kolečko dříví a zorganizoval skupinku dřevorubců, či lépe sběračů, jež se vydala pro další dříví, tentokrát z přírodních zdrojů. Pak již jen vyvalil dvě nové sedačky: jednu luxusní polohovatelnou a hodně pohodlnou a druhou model „pro lokaje“. Jen nám zůstalo utajeno, která je Honzy a která Jarči.

Počasí nám docela přálo, svítilo sluníčko a bylo teplo. Kolem nás neustále kejhaly všudypřítomné kachny a kačeři v poměru cca 1:3, bezostyšně se oddávající námluvám mezi našimi stany.

Chybělo už jen točené pivko, proto jsme se za ním přesunuli do kempovní hospůdky V Náklí. První večer byl před námi, očekávali jsme proto hodně dlouhou a hlučnou zábavu, a tak to bylo přeci jen vhodnější prostředí.

Salónek zabrali myslivci, takže na nás zbyl lokál, navíc Jaryn naznačoval něco v tom smyslu, že v deset zavírá, ale když mu Helča oživila vzpomínku na jeho tajnou lásku Helču ml. a předala mu od ní fiktivní pozdravy, byl náš. Do toho začali kluci ze Š.M.A.K. (Vláďa, Maré, Honza a Pavel) hrát na kytary a zábava začala postupně nabírat obvyklé zběsilé tempo.

Popíjeli jsme pivko i jiné nápoje. Například Pája si objednala čaj s mlékem, jenže do něj nejdřív vymačkala citrón. Ten se spojil s mlékem a vzniklo cosi, co vypadalo dost mimozemsky.

Ze zahrádky se dovnitř přesunula další kapela vybavená krom kytary i basovkou, mandolínou, dobrem a houslemi. Nejprve se se Š.M.A.K.em střídala, ale ve finále si zahráli i sadu písní společně. Dokonce se i tančilo a hodně zpívalo. Proběhla řada osvědčených hitů i několik novinek, z nichž nelze nezmínit Včelku Máju v němčině (Die Biene Maja). Němci by tedy asi moc nerozuměli, ale to nám rozhodně nevadilo. Hudební produkce nakonec vydržela asi do půl druhé ...

Pátek 8. května 2015 (Poříčí nad Sázavou – Týnec nad Sázavou; 10,9 km): Od rána nám dobrou náladu zajišťovalo příjemné slunečné počasí. Po postupném probuzení a nasnídání se jsme přivítali další účastníky této akce, jimiž byli Pína s Terezou, Jirka a Kačka.

Na start dnešní plavby, jímž bylo Poříčí nad Sázavou, se nejprve vydali auty Pavel, Vilda se Štěpánem, Prcek a Jana, kteří sem dovezli čtyři vlastní kánoe. Složili je u řeky a rychle se

vraceli zpět, aby stihli vlak v 11:40, v němž již byli usazeni ostatní. Také se zde rozloučili s Ňumenem, který nás pak zase na „večerní program“ navštívil.

Jízda vlakem do Poříčí byla podstatně kratší než autem a trvala pouhých dvanáct minut, takže kolem poledne jsme již mohli od Martina Sopra ze Sázava-tour přebrat u mostu devět červených plastových kánoí, podle toho jak si je kdo objednal, například Pína svojí SMS: „Objednávka 2 šife!! a/ Queen Elizabeth, 2/ Primátor Dytrych. Osoby a obsazení: já + něco málo Šůvinek! Nebude-li takto pěkně, NEPLATÍM! Howgh!! HOWDOU Joudooo, hee?“

Vilda se Štěpánem byli tak nažhavení, že rychle skočili do kánoe, z níž ale mohli již jen sledovat ostatní při tradičním odemknutí řeky a skupinovém fotu. Pak již byla všechna naše plavidla položena na poklidnou hladinu Sázavy a naše flotila vyplula vpřed s posádkami: Vilda – Štěpán, Vláďa – Kája, Radka – Lenka, Pína – Tereza, Jirka – Kačka, Míla – Ema, Prcek – Jana, Jenda – Gába, Pavel – Pája, Honza – Jarča, Maré – Marta, Karel – Simča a singlující Helča.

Před námi bylo pouhých jedenáct kilometrů, takže jsme se vůbec nijak nemuseli honit. V poklidu jsme tak dopluli k prvnímu ze třech jezů, jež na nás během dneška čekaly. Bylo jím Městečko. Vody v Sázavě bylo prachbídne málo, takže šlajсна byla pochopitelně zavřená. V plastovkách bylo možné sklouznout po spádové desce přibližně v půli toku, tak nám Tereza s Pínou hned názorně ukázali, že ve dvou to s dost velkou pravděpodobností znamená cvaknout se. Bylo ale krásně, takže koupel v Sázavě je nemusela až tak mrzet. Tak to alespoň komentovali ti, kteří na rozdíl od nich neplavali.

Další kánoe již buď jen se zadáky nebo i ve dvou (Radka – Lenka, Jirka – Kačka, Kája – Jenda) tuto vodní nástrahu zvládly bez ztráty květinčky nebo je zadáci skončkovali u levého břehu.

Dílem při srážece a dílem pádlováním jsme dopluli ke druhému jezu v Nespekách, kde jsme kánoe přetáhli zavřenou šlajskou. Naše tempo rozhodně nebylo nijak zběsilé, když na první tři kilometry jsme potřebovali více než hodinu, přesto nám vyhládlo, takže jsme dle plánu vytáhli kánoe na pravý břeh a zamířili do nedaleké Staré hospody. Bylo zde docela plno díky kolařům (jako by si nemohli zajet na oběd někam jinam), přesto jsme se ale vešli, byť jsme seděli ve dvou skupinách - jedna na zahrádce a druhá v lokále. Brzy jsme již zaháněli žízeň pivkem a brzy došlo i na jídlo. Předtím jsme ovšem museli rozřešit nepříjemnou záležitost spočívající v tom, že jsme si objednali poslední porce kachničky a museli jsme proto vybrat klikaře, kteří budou nuceni tuto dietní pochutinu oželet a namísto ní si objednat něco jiného. Vrchní, který jinak docela kmital, myslel že to vyřešíme rychle, takže ho trošku zaskočilo, když jsme v sedmi začali stříhat a na prvních asi šest pokusů to byla remíza. Pak jsme se rozdělili do dvou skupin, v nichž poslední dvě porce vyhrály Helča a Jaruška (takže Honza). Krom kachniček jsme si ale později pochutnali i na jiných dobrotách, jako například vepřo-knedlu-zelu, řízku, chilli gulášku a dalších. Stejně jsme ale nechápali, jak mohly kachny dojít, když jich bylo jenom v kempu asi třicet zcela bezprizorních.

Po obědě vyrazily tři lodě (Vilda – Štěpán, Karel – Simča a Míla – Ema) napřed, aby jejich posádky stihly shlédnout V Náklí co nejvíce z hokejového zápasu na mistrovství světa ČR – Rakousko (4:0).

Dopoledne nám Martin S. říkal, že zde v poslední době nějaká malá vodní elektrárna krade vodu a způsobuje tím na asi hodinu až hodinu a půl výrazný pokles vody, kterou následně vrátí do řeky. Pravděpodobně to nastalo zrovna během našeho pobytu v hospodě, protože když jsme v půl čtvrté vypluli, chytli jsme vlnku, která nás v soulodí za občerstvování pomocí Hu-Hu či bavoráčka poměrně rychle nesla vpřed, aniž bychom na jindy krutém voleji museli pádlovat.

Za hodinu jsme tak překonali pět kilometrů až ke Zbořenému Kostelci, kde letos vyrostla nová lávka pro pěší a kolaře.

Na posledním jezu Brodce, na jehož levém břehu zmizela zřícenina Jawy, po níž tu zbyly jen haldy suti, jsme kánoe stáhli po suché spádové desce a pak už v klidu dopádlovali do kempu, kde jsme přistávali před šestou hodinou.

Naše řady se dále rozšířily příjezdem Věry s Natálkou, Aleny J. s Honzou, Tomáše a Karla H. s Evou, kteří již předtím v hospodě shlédli nějaká videa, která si tam včera večer kdosi natáčel. Jsme slavní! Kurňa, jak je to vlastně s těmi autorskými právy?

Zatímco Pína s Terezou, Jirka a Kačka odjeli na večerní koncert Jarka Nohavici na Konopiště, Míla roztopil gril na masíčka a buřty. Také jsme zapálili oheň, seděli jsme u stanů a povídali. Část naší početné skupiny včetně Š.M.A.K.u a Tomáše s kytarami se po deváté hodině přesunula do Náklí, kde jejich příchod Jaryn okomentoval slovy: „Tak teď už asi nemůžu říkat, že končíme v deset.“

Dnes ale hráli jen asi dvě hodiny, přeci jen po včerejšku měli trochu vybité baterky. Tak se pak postupně zase vrátili za ostatními k ohni, kde několik jedinců vydrželo skoro až do rána. Maré přitom v dost pokročilou hodinu vysvětloval Kájovi: „Marta mi říkala, že když jsem s tebou, tak dělám samé blbosti.“ Tak na Týnecký hrad, jak měli v plánu, přes řeku v noci nakonec nešli...

Sobota 9. května 2015 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): K ránu zabubnoval na plachty našich stanů deštěk a naznačil, že by dnes nemuselo být tak hezky jako včera. Karel H. to okomentoval slovy: „Tak odkládám start vodácké sezóny na příští rok,“ a s Evou později odjeli zase zpět do Prahy, stejně tak i Vláďa, který zamířil za Lídou do nemocnice. Naopak si dnešní úsek přijel sjet Kýza.

Děšť k našemu štěstí a tedy i spokojenosti netrval dlouho a i když bylo během dne chvílemi pod mrakem a i teplota oproti pátku trochu poklesla, nakonec jsme si na počasí nemohli ztěžovat.

Naše flotila dnes doznala dílčích změn. Za prvé Pavel a Prcek nechali své laminátky raději odpočívat v kempu. 55 centimetrů na vodočtu v Nespekách varovalo, že by mohly během plavby doznat velké újmy, což se později potvrdilo. Pavel s Pájou převzali kánoi po Mílovi s Emou, kteří se první den plavili jen tak z nostalgie ... a protože jsme je ukecali. Jana a Prcek zaujali volná místa v kánoích u Káji a Helči. S třemi banány od BiSportu se k nám připojili Honza s Alenou, Kýza a Tomáš. Na řeku se dnes nevydala také Simča.

Ve čtvrt na dvanáct vyplula naše červeno-žluto-modrá flotila čítající čtrnáct plastových vyder s posádkami: Kája – Jana, Prcek – Helča, Pavel – Pája, Radka – Lenka, Pína – Tereza, Jirka – Kačka, Vilda – Štěpán, Jenda – Gába, Honza – Jarča, Maré – Marta, Honza – Alena, singlující Karel J., Tomáš a Kýza.

Protože jsme chtěli stihnout zpáteční vlak z Pikovic v 17:18 a samozřejmě i se v klidu naobědvat v Kamenném Přívoze, jeli jsme docela slušným tempem vpřed, ani jsme moc nesráželi. Velikost flotily nás v tempu pochopitelně limitovala, zejména na jezích. Chvilku na degustaci Hu-Hu či jiných energy drinků jsme si ale stejně udělali. To samé platí pro bio-posádku Radka a Lenka, jež neustále tahaly z pytlíků nějaké mrkve...

První z jezů, Týnec, jsme sjížděli po spádovce. Jako první do toho šli Prcek s Helčou, kteří se přitom ale doslova zapíchli špicí Tsunami do podjezí a dost dlouho zde viseli, než Prcek překonávajíc přitom spolu s gravitací i svoji těžkou kocovinu, vylezl z lodi a uvolnil jí z kamenné pasti. Ostatní tím dostali informaci, že bude lepší sklouzávat jen v singlu, protože lodě po kamenech zkrátka jezdí špatně. Většinou jsme se stejně zarazili hned na koruně, z níž nás popostrkovala dolů Natálka stojící zde v roli navigátorky a popostrkovačky.

U BiSportu se k nám připojily tři banány a tím jsme byli kompletní a mohli pokračovat dál úvodní částí dnešní trasy, kde se střídaly jezy s mírně proudícími voleji. Podělusy nebyly sjízděné šlajsnou, proto jsme zde kánoe přehodili, a jen několik singlistů (Vilda, Karel, Pavel,

Tomáš) je splulo zleva probořenou kamenitou částí. Další jez Brejlov šlo snadno skočit přes malý schůdek ve šlajsně a za dalších několik set metrů jsme se již přiblížili ke Kaňovu. Jako první se tradičně hnal Vilda se Štěpánem a když po obhlídce šlajсны zamířili k levému břehu, aby zde kánoi přenesli, řekli jsme si: „Když to přenáší Vilda, tak to nepůjde jet,“ a následovali je. Jenže Vilda nám pak vysvětlil, že jen do šlajсны vůbec neviděl, a tak pouze několik jedinců (Helča, Kýza, Karel ...) nakonec jez s vysokým schodem skočilo.

Následující úsek byl plný peřejí, jenže protože Sázava neoplývala dostatkem vody, bylo to takové to: „Hráli jsme kličkovanou, vždyť to znáš ...“ Do toho se nám do cesty, respektive do proudnice, začaly motat cizí banány a rafty z BiSportu. Občas jsme zadržli, občas ťukli o kámen, ale zvládali jsme to celkem v pohodě, včetně splutí trojice přírodních jezů: Krhanic, Pěnkavy a Lesní. Ale řeka přeci jen tekla, za což jsme byli rádi, slalomovali jsme, houpali se na vlnkách a docela si to užívali.

V poslední a asi nejnáročnější peřeji před Kamenným Přívozem přišlo první cvaknutí, jehož aktéry se stali Maré s Martou, jimž k tomu pomohl právě jeden z raftů. Prý se cvakli poprvé v životě - no to si ještě prověříme u Žlababy.

Asi o sto metrů níž je napodobili i Jenda s Gábou, kterým se koupání zřejmě natolik zalíbilo, že si je zopakovali ještě jednou po obědě. Pak už se jen navlékli do pláštěnek a cvakali zuby. Na oběd jsme zastavili v Kamenném Přívoze, kde jsme na pravém břehu zamířili do Vemenáče. Nabídka jídel byla skromná, ale stačila k ukojení našeho hladu. Brzy jsme si pochutnávali na čočkové polévce, guláši, haluškách či kachně, vše podlévané kozlíkem či plzní.

Ve tři hodiny jsme opět vypluli a hned na nás čekal jez v Kamenném Přívoze. Ze břehu jsme sledovali několik cvaknutí lodí, jež pluly před námi. Přírodní šlajсна ve tvaru V byla doslova zaplněna zrádnými kameny „cvakači“, zejména ve svém středu. Pluli jsme proto většinou těsně u levého břehu (Pavel, Karel J., Radka – Lenka, Tomáš, Kája, Jenda, Kýza, Helča), kde jsme to zvládli bez problému. Několik posádek raději své lodě stáhlo, přičemž Jirka předvedl krásného břehuláka. Vilda se Štěpánem šlajсны objeli náhonem u pravého břehu a pak sklouzli na jednom místě, kde voda protékala zpět do hlavního koryta.

Krátkou peřejkou jsme spluli ke klidné hladině před posledním jezem, Žampachem. Karel J. zde vymyslel nový originální způsob jeho zdolání. Protože podél vnější stěny pravé betonové kozy, kde se obvykle sjíždí po spádové desce, bylo jen takové polosucho polomokro, zaujal pozici jakéhosi vleku, který fungoval tak, že háček k němu natáhl pádlo, on ho uchopil a rozeběhl se po koze, čímž stáhl celou kánoi do proudnice pod šlajsnou. Prosté a účinné! Jen zapomněl prodávat permanentky.

Ve zbývajících šesti a půl kilometrech do Pikovic jsme pluli v hezkém hlubokém údolí, kde řeka svižně proudila vpřed a unášela nás vstříc k překonání 1000. kilometru při splouvání Sázavy během našich vodáckých akcí. Jenomže jsme na to zapomněli, a tak jsme to ani nijak neoslavili. Zejména když právě v samotném závěru při dosažení této mety se řeka zklidnila a v ústrety nám začal vát silný nepříjemný protivítr. I s ním jsme se ale nakonec poprali a kolem tříčtvrtě na pět přistáli u kempu v Pikovicích. Zde už na nás čekal Martin S., tak jsme se převlékli, naložili kánoe včetně dvou našich a chvátali na vlak. Pavel s Martinem mezitím naše lodě odvezli a vyložili je v Týnci.

Večer v kempu jsme se rozloučili s těmi, kteří odjížděli domů: Marém s Martou a Radkou, Janou a Lenkou, Prckem, Alenou s Honzou a Kýzou. Karel J. se Simčou odjeli domů již z Pikovic.

Vítr, který nám dělal trable v závěru plavby, pobořil náš altán, takže jsme jej museli znovu vztyčit, raději již bez bočních plachet, aby nebyl tak namáhaný při poryvech, jež už však našťástí ustaly. Nakonec přišel i vhod, jelikož se spustil shůry deštík, k naší spokojenosti ale neměl dlouhého trvání. Míla vytáhl gril a ujal se role vrchního grilovače mas, buřtů, ale i

chlebů či jablek. Tak jsme seděli, povídali a jedli a bylo nám dobře. Ke zbytku dříví ze včerejška jsme dokoupili od správce kolečko nového (to jsme ale byli za dvojky oproti sousední partě, jež si v podvečer řezala polínka motorovou pilou), a tak jsme se později přesunuli k ohýnku. Honza A. později i vytáhl kytaru ...

Neděle 10. května 2015 (odjezd z Týnce nad Sázavou): Poslední den měl již standardní průběh. Po ranním vstávání do příjemného teplého dne jsme se v klidu nasnídali, popovídali si, sbalili stany a bagáž a pak postupně odjeli domů...